

5.

Oli syyskuun puoliväli, ja olisi voinut olla hellettä. Tai ehkä helle oli turhan toiveikas sana, mutta ainakin olisi voinut olla sellainen kesässä viipyilevä syyspäivä, jolloin ulkona on rai-kasta, mutta aurinko vielä tasapainottelee ilmassa. Intiaani-kesä. Se taitaa olla oikea sana. En tiedä mikä olisi ollut oikea termi kuvaamaan sitä tihkua, joka nyt teki maiseman harmaaksi ja piti lasinpyyhkimet liikkeessä. Oli todellinen koiranilma. Mieleni olisi tehnyt sulkeutua sohvalle katselemaan jotain mielihyvää tuottavaa ja aivotointia hidastavaa ohjelmaa.

Päätin kuitenkin unohtaa hetkeksi sään ja aloin pureskella Aurasmaan sanoja. Hän oli ollut esimieheni siitä lähtien kun siirryin Keskusrikospoliisin palvelukseen. Pidin hänestä. Meillä oli mutkaton suhde, riitelimme yleensä vain tulosta-vaatimuksista ja siitä kuinka työtä tulisi tehdä. Eli melko isoista asioista. Se ei ollut kuitenkaan hänen vikansa, olisin riidellyt siitä kenen tahansa kanssa. En pitänyt kaikista uusista tuulahduksista ja kerroin sen säästelemättä. Lisäksi on mainittava, etten pitänyt hänen miehestään, kaljuuntuneesta kuljetusalan yrittäjästä, joka teki mielestään ainoana ihmisenä työnsä kitisemättä. Hän oli hämmästyttävän ylpeä siitä.

Tänään Outi Aurasmaa oli istunut jo reilun tunnin verran palaverissa ennen kuin minulle soitettiin. Se ei ollut normaalia. Tilanne oli sekava, olin ymmärtänyt tuskin sen verran, että kokoustamassa oli ollut tyyppejä niin Espoon, Helsingin kuin KRP:n henkirikospuolelta, ja nyt hommaa jatkettiin kahden laitoksen välisenä yhteistyönä. Oli selvää, että jotain poikkeuksellista oli tapahtunut ja olin matkalla ottamaan siitä selvää. Yritin uskotella, että minut oli valittu edustamaan laitosta ammatillisten ansioideni perusteella, mutta siihen saattoi vaikuttaa myös jatkuva valitus siitä, kuinka minun

pitäisi päästä enemmän kentälle sekä historiani toisen laitoksen kanssa. Oli miten oli, aloin lähestyä määränpäättäni. Ensimmäisenä vihjeenä näin virkapukuisen konstaapelin seisomassa ajoväylällä tukkimassa reitin ulkopuolisilta, aivan kuin paikalle tähän aikaan olisi ollut tunkua. Kaarsin ohjeiden mukaisesti rokonarpiselle pysäköintialueelle, jonne oli pysäköity ennestään kahdeksan autoa: yksi teknisen ryhmän auto, ruumisauto, kaksi tunnuksellista partioautoa sekä neljä siviilikärryä. Olin saapunut Suomenojan lintualtaiden pysäköintialueelle, voimalaitoksen kupeeseen. Sammutin autosta virrat ja silmäilin ympärilleni. En aluksi huomannut mitään, uskoin kaikkien olevan tapahtumapaikan läheisyydessä, kunnes näin Bengt Hällströmin istuvan perhemallisessa Skodassa, seisova ilme kasvoillaan. Nousin autosta, nostin kaulukset pystyyn ja kävelin hänen luokseen.

Koputin ikkunaan rystysilläni ja nyökkäsin. Hällström tyrkkäsi kylmästä punoittavan nenänsä minua kohti. Hätkähdin. En muista koska olin viimeksi tavannut miehen, mutta tältä hän ei ainakaan ollut näyttänyt. Nyt minua katsoivat kalvakat kasvot, joissa oli jotain luovutettua, aivan kuin niihin olisi pinttynyt lukuisten pettymysten kovettunut kuori. Hän nousi autosta ja paiskasi oven takanaan kiinni. Sitten hän väläytti minulle hymyn, joka muistutti vasemmalla kädellä piirrettyä kirkkovenettä neljäkymmentä vuotta sitten rakennetun koulun seinässä.

– Niku, mitä kuuluu? Hällström sanoi ja tarjosi jäykästi kättään.

Tartuin siihen. – Beni, hyvää, entä sinulle?

– Erikoista nähdä sinut täällä, hän sanoi ja alkoi kääriä rintataskustaan tupakka-askia. Saatuaan sen käteensä, hän poimi sieltä yhden, niisti alkavan flunssan sisäänsä ja asetti tupakan huuliensa väliin. Sitten vasta tajusin, mikä kuvassa tuntui niin oudolta. Ei mies ollut polttanut minun aikani. Päinvastoin oli ajanut laitoksella täyskieltoa.

– Onhan siitä aika paljon aikaa, eikö? hän jatkoi toteavaan sävyyn. Sitten hän sytytti tupakan. – Miten elämä on potkinut? Sinullahan on nykyisin lapsiakin.

- Lapsi.
- Mitä?
- Yksi lapsi.
- Mikä hänen nimensä on?
- Karoliina.
- Kaunis nimi.
- Kiitos. Kuule, sain esimieheltä melko tiivistetyn pake-
tin. Aika paljon jäi auki. Valaisetko sinä asiaa?
- Antaa herrojen valaista, tuolla on kuule koko kerma pai-
kalla. Hyvä etteivät tanssiksi laita. Piti heidänkin kaivautua
esiin, kun tiedossa on salamavalaja.

Ihmettelin yhä enemmän miehen muodonmuutosta. Viimeksi kun olin hänen kanssaan ollut tekemisissä, oli hän nimenomaan ollut itse yksi niistä herroista, jotka innokkaasti olivat tunkemassa sormiaan joka paikkaan. Annoin ajatuksen kuitenkin liukua mielestäni. Ensivaikutelma rikospaikasta oli mahdollista saada vain kerran ja silloin muodostettiin alitajuisia yhteyksiä, jotka myöhemmin mahdollisesti aukeaisivat. Halusin antaa sille tilaa.

Nauhoitettu alue alkoi kaukaa. Oikeastaan ennen kuin pääsimme edes varsinaiselle polulle. Pujahdimme ”poliisin eristämä alue” –nauhan alitse ja suuntasimme tiheikköön, joka toimi oikopolkuna varsinaiselle reitille. Alun vilpittömyydestä huolimatta näin miten Hällström katseli minua syrjäkäreihin. Tiesin, että hän yritti arvioida minua ja sitä miten vuodet olivat minua kohdelleet tapahtuneen jälkeen. Annoin miehen katsella kaikessa rauhassa. Ohitimme villiintyneen nipun siankärsämöitä ja ruusupensaita. Pysähdyimme vilkaisuun alueesta kertovaa infotaulua. Se ei kuitenkaan valmistanut minua siihen, millaisen kokonaiskuvan paikasta ensisilmäyksellä sai. Se tuntui tulevan eri maailmasta. Vesiallas kaiken keskellä näytti enemmän matalalta liejupohjaiselta rämeeltä tai järveltä, kuin kirkkaalta metsälammelta, jota olin mielessäni kuvitellut. Siinä oli jotain erityistä, se toi mieleen vanhan suoalueen. Aivan kuin olisin seisonut keskellä *Avaran luonnon* Evergladesista kertovaa jaksoa, jos mitään niin kaukaista voi hyvällä maulla kuvitella. Jatkaessamme eteen-

päin, huomasin myös alueen takana sijaitsevan voimalaitoksen pilkistävän puiden välistä esiin. Se antoi paikalle taas uudenlaista luonnetta. Ruovikon ympäristössä oleskeli joukko erilaisia lintuja keräämässä voimia, syömässä tai mitä ikinä ne tekivätään näin alkusyksyisin. Kukaties pelasivat nopeaa. En tiennyt mitään lintujen sielunelämästä. Polku johdatti meidät lopulta koivujen kyllästämälle suoralle, jonka puolivälissä erottui epämääräinen joukko ihmisiä. Heidän luonaan näytti sijaitsevan myös toinen alueen lintutorneista. Kiihdytin vaistomaisesti askeliani.

Lähestyessämme paikkaa aloin saada käsityksen siitä mitä oli tapahtunut. Joku näytti roikkuvan ilmassa, mutta ei voimiensa avulla, vaan köysi kaulan ympärille pujotettuna. Ruumis näytti hyvin elottomalta eikä tuuli saanut sitä edes liikahtamaan. Rikosteknisen yksikön lamppuja oli asetettu ympärille valaisemaan vielä aiemmin hämärää aamuyötä. Jokin näyssä tuntui epätodelliselta, aivan kuin olisi katsellut museossa sata vuotta sitten lynkatun miehen kuvaa, tuntien ajan haalistamaa myötätuntoa. Siinä oli jotain luonnotonta. Päästyäni viiden metrin päähän, jäin katselemaan kummisani eteeni. Kaksi miestä nosteli siirtolavoja ruumiin alle. Suojateltan osat makasivat maassa miesten vieressä. Samassa jouduin suojaamaan silmiäni äkkinäiseltä tuulenpuuskalta. Vasta silloin huomasin Aurasmaan ja Wärnin, jotka juttelivat tornin toisella laidalla osin näkymättömissä. Suupielini levisi pakonomainen hymy. Wärn näytti täsmälleen samalta kuin ennenkin. Olisin voinut väittää, että miehellä oli sama puku päällä kuin viimeksi tavatessamme. Sitten hän huomasi minut, näytti jättävän lauseen kesken ja hymähti. He lähtivät tulemaan rinta rinnan minua kohti. Vilkaisin taakseni. Hällström oli kadonnut jonnekin.

– Niku, Wärn aloitti, – tätä minä en tarkoittanut, kun sain sinua olisi mukava nähdä useammin. Onko siitä mitä, kaksi vuotta?

– Kolme, ja sinulla taisi olla silloin sama puku.

Wärn naurahti ja kätteli minua. – Turha sitä kai on tässä iässä enää lähteä vaihtamaan, kun kangas on vihdoin veny-

nyt oikeista kohdista.

Vilkaisin Wärnin olan taakse ja kysyin: – Mitä ihmettä tuolla tapahtuu?

Wärn katsahti taakseen, pudisteli sitten päätään.

– Helvetti. Ruumis on keikkunut tuossa tunnin. Siihen ei yltänyt alhaalta, ja ylhäältä köysi on vedetty niin kireälle ja lyhyeksi, ettei sitä voinut vetää ylös. Meidän piti lähteä hakemaan jotain, jonka avulla pääsemme laskemaan sen tuhoamatta mahdollisia johtolankoja tai katkomatta mieheltä jalvoja. Pojat unohtivat tikkaat kotiin.

Nyökkäilin hitaasti edes takaisin.

– Hän tuskin heittäytyi tuonne itse maisemia ihailemaan?

– Tämä on helvetin ikävä juttu.

– Siltä se näyttää.

– Tarkoitan pahempaa. Tämä tekijä on tappanut ennenkin, Wärn sanoi.

– Mitä?

– Tiesimme sen käytyämme tornissa, Ourasmaa vahvisti.

– Ylhäällä tornissa, katsahdin ylöspäin. – Kuinka..?

– Enää siellä ei ole mitään, mutta merkistä ei voinut erehtyä. Aiemmasta tapauksesta on reilu vuosi aikaa.

– Eli?

– Kaverilta on leikattu kieli pois.

Tunsin kuinka otsani kurtistui. En kuitenkaan saanut sanaa suustani.

– Kieli oli leikattu ja jätetty tornin lattialle, Aurasmaa tarvensi.

Puhalsin ilmat ulos. Sitten vilkaisin uudestaan uhria, mutta en nähnyt hänen suuhunsa. – Ymmärsinkö siis oikein, että tämä ei ole ensimmäinen uhri, jolta kieli on katkaistu?

– Aiempi tapahtui Helsingissä. Tyttö löydettiin kesämajasta, jonka hän oli vastikään perinyt. Oli mennyt sinne todennäköisesti pohan kanssa.

– Ilotyttö vai?

– 26-vuotias Porista etelään töiden perässä muuttanut tyttö. Tarjoilijan hommat vaihtuivat rahakkaampiin pesteihin alle vuodessa.

– En muista kuulleen tällaisesta aiemmin.
– Se onnistuttiin kuin ihmeen kaupalla pitämään poissa julkisuudesta. Ei se aiheuttanut maanlaajuista jahtia. Ajateltiin ettei kyseessä ollut mikään rituaali.

– Kuinka usein te törmäätte tapaukseen, jossa uhrilta on leikattu kieli pois?

Wärn muratti. – Uskoimme, että tekijällä oli henkilökoh- taista kaunaa uhria kohtaan, kenenkään mielessä ei käynyt, että kyseessä olisi sarjamurhaaja. Kuulostaa järjettömältä edes käyttää sellaista sanaa.

Vilkaisin ylös torniin ja kuvittelin kuinka paljon tekijä oli joutunut paiskimaan töitä saadakseen uhrin riippumaan toi- selle puolelle. Sellainen ei onnistuisi keneltä tahansa. Juttu vaati melkoista kylmäpäisyyttä. Jonkun verran myös fyysis- tä voimaa. Aloin tuntea hermostunutta tykytystä vatsassani.

– Ei se taida enää kuulostaa niin kaukaa haetulta.

Aurasmaa jatkoi: – No, mutta sen vuoksi tässä ei aikailtu. Tässä on niin merkittävästä asiasta kyse, että keskusrikospo- liisi haluttiin ottaa heti mukaan. Saadaan järeämmät tausta- resurssit käyttöön. Seitsemän ihmistä jättää välittömästi kai- ken muun taakseen ja keskittyy tähän. Sinä ja Paloranta edus- tatte meidän tutkintaosastoa ja neljä muuta tulee väkivalta- ryhmästä. Minä en varsinaisesti toimi tässä tutkinnassa tei- dän esimiehenä, raportoitte Wärnille. Toki olen taustalla käytettävissä jos tarve vaatii.

Käänsin katseeni Wärniin. – Ketä muita?

– Hällström toimii tiimiesimiehenä, lisäksi mukaan tulee Juha Halla, Kristiina Koivula ja Antti Rautio.

– Koivula?

– Uusi vahvistus. Terävä tapaus. Psykologi koulutuksel- taan.

Tuntui hyvältä, että porukka muodostui pääosin tutuista kasvoista, joiden toimintatavat tunsin ainakin päällisin puo- lin. Mutta siihen se hyvä olo loppui. Kävelin ruumiin luokse ja jäin katselemaan sitä alhaalta. Kyseessä oli nuori kevytra- kenteinen mies. Pituutta pyöreät sataseitsemänkymmentä senttiä, paino jossain kuudenkymmenen viiden ja seitsemän-

kymmenen viiden välillä. Mustien farkkujen jatkeena roikkuivat Conversen punaiset tennarit, jotka valuttivat kärjistään vettä muodostaen alapuolelle hiekkaan pienen lammin. Yllään hänellä oli tummasävyinen valkoisin kirjaimin kuvioitu huppari. Kohotin katsettani edelleen ylöspäin ja vasta silloin tajusin sen, erään kummallisen jutun tässä asettelussa. Pojalla oli päässään lippalakki. Tekijä oli joutunut asettamaan sen takaisin uhrin päähän siinä vaiheessa kun oli saanut hommat valmiiksi. Yritin ajatella mitä se tarkoitti, mutta se vaati liian paljon pohtimista tässä vaiheessa. Tarvittiin vielä tilaa uusille havainnoille. Samassa kuulin takaani kahinaa. Käännyin ympäri ja pyyhkäisin niskaani lätsähtäneen vesipisaran kädelläni. Valkoiseen suojapukuun verhottunut oikeuslääkäri Pekka Rautiainen ja kaksi teknistä rikostutkijaa seisoivat takanani. Toisella tutkijoista roikkui kaulassa kamera.

– Minä en taida päästä sinusta koskaan eroon? Rautiainen sanoi virnistäen.

– Vieläkö sinä teet näitä hommia? Luulin että yli 80-vuotiaat savustetaan ulos.

– Mukavaa, etteivät he ole saaneet kitkettyä sinusta huumorinkukkasta uudessa talossa, Rautiainen virnisti. – Voisin kuvitella, että ovat yrittäneet. Sitä paitsi et sinäkään mikään uuden päivän aamu enää ole.

Naurahdin. – En ole. Mutta olen lannistumaton.

– Taidanpa jopa uskoa tuon. Mutta kuulehan, Luke. Nyt joudun lähettämään sinut matkoihisi. Laskemme hänet alas ja teemme ulkotarkastuksen. Tai sitten vedät suoja-asun päälle.

– Oliko tässä joku erityinen syy, miksi sinut soitettiin paikalle?

– Minä avasin tytön vuosi sitten ja pystyn parhaiten vertailemaan tapauksia.

Nyökkäsin. Sitten katsoin toista tutkijaa, jonka nimeä en muistanut. – Onko mitään löytynyt?

Mies pudisti päätään. – Ei. Sää ei voisi olla enää huonompi. Tuuli on puhaltanut parhaimmillaan kaksikymmentäkuusi

metriä sekunnissa ja vettä on satanut koko yön. Vaikka todisteita olisi jäänyt, ne ovat todennäköisesti huuhtoutuneet.

– Ainahan sitä saa toivoa, sanoin ja katsoin ympärilleni. – Annan teille nyt työrauhan. Kierrän alueen läpi ja tulen kyselemään sen jälkeen ensivaikutelmista.

Onneksi sade päätti samalla hetkellä keskeyttää runtelumme ainakin hetkeksi, ja jopa aurinko uskaltautui esiin. Se valaisi taivaan reunoja ujosti kuin kolmasluokkalaisen laulu liikuntasalin seiniä joulujuhlissa. Se sai mieleni vähän kirkastumaan. Samalla myös alueesta piirtyi uusia ominaisuuksia esiin. Erotin nyt paremmin ilmassa kulkevat voimansiirtojohdot, samoin kaatuneet oksat ja puut. Siitä seurasi uusia ihmettelyn aiheita. Mitä kummaa kukaan teki täällä vuosikymmenen pahimman myrskyn aikaan? Ihmisethän linnoitautuivat koteihinsa tällaisella ilmalla. Lähdin tarkastelemaan ympäristöä.

Polku näytti juuri siltä, miltä sen kuuluikin näyttää. Tallatulta ja liejuiselta. Runnellulta. Voimalaitoksen kupeessa pyssähdyin alueen toiselle lintutornille ja kipusin hetken mieli-johteesta ylös. Katselin edessäni levittäytyvää allasta, siellä suojaan hakeutuneita lintuja ja pohjoiseen levittäytyvää ruoikkoluhtaa. Sieltä näki myös itäiselle tornille ja huomasin, että ruumis oli laskettu alas. Se sai oloni tuntumaan epämiellyttävältä, tuntui kummalliselta seistä siinä. Mieleepä iskeytyi väkisin tunne, että tekijä oli seisoskellut täsmälleen samassa paikassa. Aloin katsella tarkemmin ympärilleni. Kaivoin taskulampun avukseni. En kuitenkaan löytänyt tekijästä mitään merkkejä, ellei hän sitten sattunut olemaan Jaska vuodelta -94, Make vuodelta -99 tai Sirkku vuodelta -02. Laskeuduin alas ja kiersin lenkin loppuun. Tässä vaiheessa pettymys oli ohimenevää laatua. Toivoa ei ollut vielä herätelty eikä sitä liioin ollut ammuttu alas.

Ruumis oli tällä välin laskettu muovin päälle. Tekninen tutkija rapsutteli parhaillaan näytteitä sieltä täältä. Lautumat olivat helakanpunaisen ja sinipunaisen väliltä. Ne olivat verrattain haaleita, johtuen todennäköisesti verenhukasta. Katsoin uhria tarkemmin. Yritin saada hänestä ensivaikutelmaa.

Poika oli 18–25-vuotias. Hiukset olivat likomärät ja nenässä näkyi rengaslävistys. Muuten hän oli sopusuhtainen. Ei näkyviä arpia tai tatuointeja. Kaikin puolin tavallisen näköinen nuori mies. Rautiainen asteli luokseni.

– Kuolonkankeudesta ja lämpötilasta arvelisin kuolinhetken osuvan 4-5 tunnin silmukkaan. Hän on saanut iskun ohimoonsa ennen kuolemaa, melko kovan, jonka uskon vieneen häneltä tajun kankaalle. Kamppailua ei näytä olleen, hirttojälki kulkee symmetrisesti eikä ylimääräisiä uurteita ole. Uhri kuoli tukehtumiseen. Yhdessä teknisen tutkijan kanssa päätelimme, että kieli on leikattu makuuasennossa ennen hirttämistä. Verijäljet tukevat tätä. Sitä on valunut paljon kurkusta alas. Leikkausjälki on sileäreunainen. Uskoisin, että kyseessä on sama, hyvälaatuinen veitsi. Tekijä onnistui vain tällä kertaa paremmin.

– Mitä tarkoitat?

– Viimeksi verta oli joka puolella. Tyttö heräsi ilman kieltä ja yritti karkuun. Mies kuristi hänet käsin.

– Mies?

– Käden koko ja puristusvoima antavat olettaa näin. Tällä kertaa tajuttomuuden tila on ollut riittävän syvä, jotta uhri ei ole herännyt operaation aikana. Huomasimme myös jotain muuta erikoista.

– Kerro.

– Tekijä on pyyhkinyt verta uhrin kasvoilta ja kaulalta. Puhdistanut tätä.

– Miksi ihmeessä? Samalla muistin lippalakin pojan päässä.

Rautiainen kohautti harteitaan. – En tiedä. Aivan kuin hän olisi halunnut päättää miltä poika näyttää löydettyessä. Hän on halunnut kontrolloida.

– Kontrolloida mitä?

– Koko tilannetta. Ei halunnut, että juttu näyttää sattumanvaraiselta. Samalla hän kuitenkin kertoi itsestään jotain. Hän on todennäköisesti itsekin hyvin siisti.

Taas se alkoi, Rautiaisen analysointi. Tosin hänen näkemyksensä olivat ennenkin osuneet oikeaan. Otin mielelläni

avun vastaan. Sanoin:

– Näen kyllä mihin olet menossa, enkä pidä siitä tippaakaan.

– Tiedän sen.

Kirjoitin kaiken ylös ajatellen, miten hilpeitä hetkiä saisin viettää vanhojen tutkimusasiakirjojen parissa. Pelkkä ajatus vei ruokahaluni. Viimeksi kun olin tuntenut jotain näin epämiellyttävää, oli se päättynyt pahimmalla mahdollisella tavalla. Ajattelin Leoa. Käänsin katseeni kauas voimalaitoksen piippuihin. Tuska oli hellittänyt vuosien saatossa, mutta ajattelin häntä edelleen päivittäin. Olin vähintään sen velkaa. Sitten pakottauduin irti ajatuksista. Samassa Wärn laski käntensä olkapäälleni.

– Sinua odottaa Pasilassa väliaikainen kulkulupa. Teemme töitä sieltä käsin. Koko ryhmä. Siellä on yksi huone raijattu tapaukselle.

– Eiköhän se onnistu.

– Yksi toinen juttu kuitenkin, ennen kuin lähdet sinne.

Katsoin Wärniä silmiin. – No?

– Saat toimia viestinviejänä.

– Mitä, eikö..

– Se on nyt järkevintä. Koivula, Paloranta ja Rautio ovat matkalla tänne. He haravoivat alueen yhdessä teknisten tutkijoiden kanssa. Halla kokoaa parhaillaan ensimmäisen tutkimuksen yhteenvetoa sinulle. Hoidat matkalla asian, arvioit pitääkö vanhemmat pyytää laitokselle tässä vaiheessa vai saatko riittävästi irti kotona.

– Hetkinen, me siis tiedämme kuka hän on?

– Eikö Hovisaari kertonut sinulle?

Sehän se oli, teknisen tutkijan nimi. – Ei sanonut mitään.

– Pojan reppu löytyi ylhäältä.

– Vai niin... no se ei ole pikkujuttu.

– Ei ole. Tekijä ei ole tehnyt mitään hidastaakseen tutkimusta. Taitaa olla itsevarma paskiainen.

– Se tukee myös Rautiaisen oletusta, mutisin itsekseni.

– Mitä oletusta? Wärn kysyi. Tajusin puhuneeni ääneen ja viittasin kädelläni häntä jatkamaan. Wärn tuhahti. – Niin, en

usko että mitään on viety. Siellä oli lompakko ja kaikki.

– Kuka hän on?

Wärn vilkaisi kädessään olevaa paperilappua.

– Johannes Ahlroos. Arkkitehtiopiskelija Otaniemestä. Perheen ainoa lapsi. Vanhemmat asuvat Espoossa, itse asiassa melko lähellä. Tämä on niin raaka juttu, että halusimme lisätukea. Soitin kriisiryhmän ja seurakunnan läpi. Haet matkalla diakonin ja seurakuntapastorin kyytiin. Kun saat asiasi hoidettua, he jäävät antamaan jälkihoitoa. He ovat jo valmistautumassa. Tämän sanottuaan Wärn käännähti ympäri ja lähti kävelemään sähkökästi kuin kantahämäläisen tikkakilpailun tuomari.